

**ПРАВНИ ФАКУЛТЕТ
УНИВЕРЗИТЕТА У БЕОГРАДУ
НАСТАВНО-НАУЧНОМ ВЕЋУ**

Одлуком Наставно-научног већа Правног факултета Универзитета у Београду, донетом на седници од 21. децембра 2015. године, одређени смо за чланове Комисије за преглед и оцену докторске дисертације кандидаткиње мр Милијане Буха (Лепир у време подношења пријаве теме за израду докторске дисертације) под називом: „**Забрана поновног суђења за исто кажњиво дјело**“. У том својству, Наставно-научном већу подносимо следећи

**РЕФЕРАТ
О ЗАВРШЕНОЈ ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ**

1. Основни подаци о кандидату и дисертацији

1.1. Подаци о кандидату

Милијана Буха је рођена 26. октобра 1985. године у Бањој Луци, БиХ – РС, где је завршила основну школу „Јован Цвијић“ и средњу Економску школу. Правни факултет Универзитета у Бањој Луци уписала је школске 2004. године, а дипломирала 2008. године, са општом просечном оценом 9,10. Као студент генерације Правног факултета Универзитета у Бањој Луци добитница је „Златне плакете“ Правног факултета Универзитета у Бањој Луци, као и „Златне плакете“ Универзитета у Бањој Луци. Током студија била је стипендиста Фонда „Милан Јелић“, те Министарства науке и технологије Републике Српске.

На Правном факултету у Бањој Луци 2009. године уписала је последипломске магистарске студије из кривично-правне области. У марту 2010. године боравила је на Универзитету Помеција у Риму, где се усавршила из области међународног кривичног права, о чему поседује одговарајући сертификат. Као студент последипломац била је стипендиста Министарства науке и технологије у Влади Републике Српске. Просечна оцена на магистарским студијама је 9.50. Магистарску тезу под насловом „Екстрадиција у савременом кривичном праву“, под менторством проф. др Милоша Бабића одбранила је 16. марта 2013. године.

Запослена је на Правном факултету Универзитета у Бањој Луци од 1. октобра 2009. године у звању асистента на ужој научној области Кривично право и Кривично процесно право, на наставном предмету Кривично процесно право. Одлуком Сената Универзитета у Бањој Луци од 04.12.2013. г. бр. 02/04-3.3754-67/13 изабрана је у звање вишег асистента на ужој научној области Кривично право и Кривично процесно право, наставни предмет Кривично процесно право.

Удата је и мајка двоје деце.

Говори енглески и учи немачки језик.

Мр Милијана Буха је до сада написала и објавила следеће радове:

1. *Надлежност Међународног кривичног суда*, Правни живот, бр 13, 2009. г., стр. 1135-1155;
2. *Значај увиђаја као криминалистичке радње у кривичном процесном праву*, Годишњак Правног факултета у Бањој Луци, 2010. г., бр. 31/32, стр. 397-407;
3. *Услови за изручење починиоца кривичних дјела*, Аргументи, бр. 12, 2011., стр. 79-93;
4. *Правна природа геноцида*, Јасеновац, Пета међународна конференција Јасеновац, мај 2011. г., стр. 289-303;
5. *Држављанство и азил препреке за изручење траженог лица*, Правни живот, бр. 3-4, 2012. г., стр. 51-61;
6. *European arrest warrant and traditional obstacle for extradition of a sought person*, Academy of Criminalistic and Police Studies, Belgrade 2012., pp. 699-709, (рад у коауторству);

7. *Je ли право вријеме за примјену Оквирне одлуке о европском налогу за хапшење и предају*, Научни скуп са међународним учешћем „Правне норме у времену и простору“, Косовска Митровица, 2012. г.;
8. *Заштита људских права у поступку предаје Међународном трибуналу за бившу Југославије – на примјеру Србије и Републике Српске*, Зборник радова Правног факултета у Нишу LXIII, тематски број „Заштита људских и мањинских права у европском правном простору“. (рад у коауторству);
9. *Persons with status of protected witness, Правовое образование Гражданское общество Справедливое государство, Сборник статей, V (XII) Международной научной конференции студентов и молодых ученых IX (29-30 апреля 2011), Кемеровский государственный университет, Кемерово, 2011. стр. 355-360.;*
10. *Стање и кретање криминалитета у БиХ за пунољетна лица у периоду од 2003. до 2012.*, Високо судско и тужилачко веће БиХ, Сарајево, 2013., стр. 5-120.;
11. *Механизми заштите хапшеника и успостављање транзиционе правде*, Научни скуп са међународним учешћем „Међународно хуманитарно право“, Косовска Митровица, 2013., стр.222-238 (рад у коауторству).
12. *Европски налог за хапшење и предају нови институт у области међународне кривично-правне помоћи*, Правна ријеч - часопис за правну теорију и праксу; Бања Лука, 2013., 731-747;
13. *Екстрадициони притвор као процесна мјера у борби против организованог криминалитета*, Супротстављање организованом криминалу – правни оквир, међународни стандарди и процедуре, Криминалистичко полицијска академија Београд, 2013.,
14. *Принцип екстрадибилности у екстрадиционом поступку*, Владавина права и правне државе у региону, Правни факултет Универзитет у Источном Сарајеву, 2014.,
15. *Процесне препреке у екстрадиционом поступку*, Правна ријеч - часопис за правну теорију и праксу, 2014., стр. 323-338.
16. *Сузбијање криминалитета јачањем кривично-праве сарадње*, Зборник радова – Изградња модерног правног система, Сарајево, 2014., стр. 1033-1045.

1.2 Подаци о докторској дисертацији

Докторска дисертација кандидаткиње мр Милијане Бухе носи наслов „Забрана поновног суђења за исто кажњиво дјело“, има 279 страница текста А4 формата (фонт *Times New Roman* 12, ћирилица, проред 1,5). У складу са захтевима Универзитета у Београду у погледу форме и садржаја докторске дисертације, у предметној докторској дисертацији се налази и насловна страна на српском и енглеском језику, страна са информацијама о ментору и члановима комисије, страна са подацима о докторској дисертацији на српском и енглеском језику, укључујући резиме на српском и енглеском језику и кључне речи, садржај, попис литературе, биографија аутора и попуњени обрасци изјава, што чини укупан обим од 314 страница.

Истраживачку грађу за докторску дисертацију чине законски текстови, судска пракса, различити монографски научни радови, уџбеници, зборници радова, научни чланци и студије. Анализирано је више од десетина одлука, које су донели Европски суд за људска права и Суд правде ЕУ, Врховни суд Сједињених Америчких Држава, уставни судови бивше Југославије.

Садржајем дисертације обухваћена су уводне напомене, шест поглавља и закључна разматрања, са укупно 487 фуснота у тексту. Списак цитиране литературе обухвата библиографске јединице, не укључујући цитиране одлуке.

2. Предмет и циљ дисертације

Основни предмет докторске дисертације је системско проучавање начела забране поновног суђења за исто кажњиво, односно кривично дело у кривичном и прекршајном поступку. Ово истраживање наведене теме, обухвата неколико сегмената: теоријско одређивање начела забране поновног суђења за исто кажњиво, односно кривично дело, настанак и историјски развој начела, упоредно-правни приказ (са акцентом на референтне

правне системе), те анализу позитивно-правног решења у Републици Српској и Босни и Херцеговини кроз призму нормативног регулисања, теоријских схватања и судске праксе.

У дисертацији се указује да је начело забране поновног суђења за исто кажњиво дело прије свега у служби заштите осуђеног као главног процесног субјекта, али не и других процесних субјеката, као нпр. оштећеног или жртве кривичног дела, као и да ово начело није у служби начела правичности, већ начела правне сигурности. У дисертацији се генерално говори о потреби признавања екстерног дејства овог начела у процесу борбе против прекограничног криминалитета, о чему сведоче бројни институти из области међународне кривичноправне сарадње, као што су екстрадиција, признавање и извршење страних судских пресуда.

Бројни услови и ограничења која се постављају у поступку примене неких од претходно поменутих института међународне кривичноправне помоћи неспорно говоре у прилог чињеници да државе настоје да сачувају свој кривичноправни суверенитет, то јест да се ограничи дејство правноснажне пресуде у границама једне државе. Између осталог, објашњава се да је признавање екстерног дејства овом начелу веома спорно и проблематично, посебно ако се узме у обзир да је признавање оваквог дејства овог начела условљено потребом све чвршће сарадње држава у кривичноправној области, која је одраз политичког и друштвеног уређења једне државе, а и слика државног суверенитета и репресивне власти којом држава господари.

У дисертацији се генерално објашњава да начело забране поновног суђења за исто дело под утицајем праксе Европског суда за људска права данас поприма једну нову димензију у смислу да се овом начелу признаје интерпроцесуално дејство, али само у односу на казнене поступке, тј. оне у којима се изриче казна која има за циљ да одврати учиниоце друштвено неприхватљивог понашања од будућег таквог деловања и поступања. Оваква теза поткрепљена је не само праксом Европског суда за људска права у случајевима: Муслија против Босне и Херцеговине, Марести против Хрватске, и сл. предметима већ и позитивноправним прописима у законодавству Републике Српске.

У раду се указује да је проблематика разграничења кривичне од прекршајне одговорности отежана с обзиром на то да постоји велики број прекршајних и кривичних прописа који се баве истим питањем. Овај проблем је посебно изражен код дела која у себи

обједињују обележја и кривичног и прекршајног дела, као што су: насиље у породици, саобраћајне несреће, угрожавање живота и безбедности другог лица, злоупотребе опојних дрога, недозвољено ношење и држање оружја и муниције и сл. дела. Тако се нпр. Законом о производњи и промету опојних дрога Републике Српске у члану 4, став 1 забрањује производња, промет и поседовање опојне дроге, а исте радње су инкриминисане као кривично дело Кривичним законом Републике Српске у члану 224. У раду се предлаже да се у решавању дилеме који поступак покренути узме у обзир законско решење из Закона о прекршајима Републике Српске, који према члану 8, ставу 3 предност даје кривичном поступку, а не прекршајном, те се закључује да полиција треба да поднесе кривичну пријаву надлежном тужилаштву, а не да се покреће прекршајни поступак подношењем захтева за покретање прекршајног поступка.

Посебно поглавље у дисертацији посвећено је и компаративноправној анализи, с обзиром на њен значај у уочавању мањкавости и недостатака у правном систему Републике Српске у поређењу с другим правним системима, како би се исти отклонили по узору на неки од анализираних правних система. Анализирајући законска решења у дефинисању начела забране поновног суђења за исто дело у неким репрезентативним правним системима као што су: Немачка, Аустрија, САД, Велика Британија и Канада, утврдило се да је у Босни и Херцеговини, односно Републици Српској правно нерегулисано питање могућности истовременог кривичног гоњења истог лица за исто дело од стране обе федералне јединице и Брчко дистрикта. У циљу превазилажења ове правне празнине, у дисертацији се износи и одређени аргументовани предлог у *de lege ferenda* смислу. Предлаже се прихватање решења које познаје правни систем САД-а, тј. да се изузетно дозволи вођење кривичног поступка за исто дело против истог лица у обе федералне јединице Босне и Херцеговине и Брчко Дистрикта, само уколико се извршеним делом угрожава суверенитет и једне и друге федералне јединице и дистрикта који имају правни интерес да гоне исто лице за исто дело.

У докторској дисертацији се објашњава колико је питање значаја и дејства начела забране поновног суђења за исто кажњиво дело посебно занимљиво у односу на Правилник о поступку и доказима Хашког трибунала. Једна од занимљивих правних дилема је однос начела забране поновног суђења за исто кривично дело и правила 73 бис, тачка д) Правилника Хашког трибунала. Према правилу 73 бис, тачки д) Правилника Хашког трибунала, Претресно веће након саслушања тужиоца може, у сврху правичног и

експедитивног поступка суђења, позвати тужиоца да смањи број тачака из оптужнице и одреди дела о којима ће се расправљати током суђења, а која ће представљати „репрезентативне узорке кривичних дела“ за која се оптужени терети. Имајући у виду правило 73 бис, тачка д) Правилника које је непрецизно, нејасно и са великим дискреционим овлашћењима на страни суда и тужиоца, произлази да би доводећи у везу ово правило са начелом забране поновног суђења за исто кривично дело, поменуто начело било нарушено уколико би се поново покренуо кривични поступак пред националним судом било поводом репрезентативних или нерепрезентативних кривичних дела. Сходно томе, закључује се да овако нејасним и непрецизним формулацијама, које не треба да су обележје правних прописа која су у служби заштите грађана, оставља простор за прилагођавање правила потребама Трибунала у датом случају и датим ситуацијама.

Потешкоће признавања екстерног дејства начела забране поновног суђења за исто дело на простору Европске уније у правцу признавања страних судских одлука, желе се превазићи усвајањем одређених препорука из Зелене књиге о сукобу надлежности и начелу не два пута о истом. Кандидаткиња указује да је управо примена неких од препорука из Зелене књиге отежана, као нпр. уздржавање од предузимања радњи гоњења уколико су већ предузете, посебно у случају уколико је принцип легалитета у неким државама у рангу уставног принципа који обавезује државе на предузимање радњи кривичног гоњења чим се за то стекну услови. Такође, наводи се да поступање по препоруци из Зелене књиге тј. уздржавање од гоњења, значи и примену принципа легалитета на заједничком простору слободе, безбедности и правде, што би значило да, уколико је поступак покренут пред неком од држава чланица ЕУ, тиме постоји препрека да се покрене и на територији друге државе чланице. Тиме се начелу забране поновног суђења за исто дело признаје шири домашај, у смислу да се ово начело односи не само на пресуђену ствар (*res iudicata*), већ и на поступак у току (*litispendentio*).

Један од циљева научног истраживања је да се анализом досадашњег значаја и дејства начела забране поновног суђења за исто дело у духу одлука како Европског суда за људска права, тако и Европског суда правде и националних судова, Уставног суда Босне и Херцеговине, Врховног Суда Републике Српске и Уставног суда и Врховног суда земаља у окружењу утврди будући значај и дејство начела забране поновног суђења за исто дело. Наиме, да ли ће ово начело интерпроцесуално дејствовати само у односу на кривични и

прекршајни поступак или и у односу на дисциплински поступак, што је данас тешко замисливо.

Све претходно наведено јасно указује на велику актуелност теме, односно предмета докторске дисертације, која је од великог, како научног, тако и практичног значаја. Циљ докторске дисертације је да се подробно објасни значај и дејство начела забране поновног суђења за исто кажњиво дело према међународним конвенцијама, као што су нпр. Европска конвенција о заштити људских права и основних слобода, Повеља о основним правима и слободама Европске уније, Конвенција о имплементацији Конвенције о Шенгенском споразуму, и сл. међународни документи, као и утицај истих на правни систем Републике Српске и формулишу одређени предлози у *de lege ferenda* смислу. Тај циљ је кандидаткиња у потпуности остварила.

3. Основне хипотезе од којих се полазило у истраживању

Основна хипотеза рада почива на констатацији да начело забране поновног суђења за исто дело није повређено ако су проведена два одвојена поступка: кривични и прекршајни, у вези са истим догађајем уколико се ради о различитим вредностима које се штите различитим прописима. Тако, ако се о истом догађају расправља у оба поступка, адекватну заштиту људским правима и добрима није могуће пружити у прекршајном поступку, јер се у кривичном поступку пружа већи степен друштвене заштите јер расправља о делима веће друштвене опасности. Заправо, разлика између прекршајне и кривичне одговорности је у квалитативном смислу.

Друга хипотеза рада потврђује да је неспорно интерно дејство начела забране поновног суђења за исто дело, јер је кривично право одраз државног и друштвеног уређења и свака држава настоји да сачува своје право на кажњавање извршиоца кривичног дела, олако не уважавајући стране судске одлуке. Екстерно дејство начела забране поновног суђења за исто дело је спорно, јер је условљено заживљавањем принципа међусобног поверења и признања судских одлука и у кривичноправној области.

Начело забране поновног суђења за исто дело постављено је као правило. Могућа су одступања од овог начела употребом ванредног правног лека, понављање кривичног поступка у корист или на штету, чиме се указује на релативно дејство начела забране поновног суђења за исто кривично дело.

У духу претходно поменуте хипотезе потврђена је и хипотеза да је забрањено поновно суђење за новооткривено кривично дело које улази у законску конструкцију продуженог кривичног дела ако су кумулативно испуњена обележја истог кривичног дела наведена у члану 42 а Кривичног закона Републике Српске, која се односе на истоветност оштећеног, истоветност предмета дела, коришћење исте ситуације или истог трајног односа, јединство места или простора извршења дела или јединственог умишљаја учиниоца кривичног дела, за постојање ове законске конструкције.

Према Римском статуту и статуту Хашког трибунала начело забране поновног суђења за исто кривично дело има још један елемент, нису само елементи „поново“ и „исто“, већ и одговарајућа правна квалификација чињеничног стања.

Спроведеним истраживањем постављене хипотезе су у потпуности потврђене, а сви ставови кандидаткиње у односу на потврду хипотеза су ваљано и комплетно објашњени, те детаљно образложени.

4. Кратак опис садржаја дисертације

Докторска дисертација мр Милијане Бухе под насловом „**Забрана поновног суђења за исто кажњиво дјело**“ има неколико основних целина подељених у седам поглавља, односно глава, те структурисаних на одговарајући начин, прилагођен логичном развоју теме истраживања.

Докторска дисертација која је предмет овог извештаја, уз увод и закључак, садржи седам поглавља.

У *првом* поглављу кандидаткиња се бави питањем одређивања значаја и дејства начела забране поновног суђења за исто кривично дело указујући, при томе, на место и улогу

овог начела као начела кривичног гоњења у односу на друга начела у кривичном поступку. У међународним документима и уставима ово начело је утврђено као људско право, за разлику од националних процесних закона у којима најчешће заузима место једног од општих начела кривичног и прекршајног поступка. Указује се на постојање теоријских разлика у погледу класификације начела забране поновног суђења за исто кривично дело, као начела које се односи на процесне субјекте или начела кривичног гоњења. Између осталог, овај део рада бави се одређивањем појма *исто кажњиво дело*.

У другом поглављу рада разматра се питање правног дејства начела забране поновног суђења за исто кажњиво дело у прекршајном поступку. У смислу међусобног утицаја кривичног и прекршајног поступка утврђено је да ово начело има интерпроцесуално дејство. Критичком анализом занимљивих случајева из судске праксе, како националних, тако и међународних судова рад се бавио питањем када и у којим случајевима је повређено начело забране поновног суђења за исто кажњиво дело, иако су поводом истог догађаја покренута два поступка: кривични и прекршајни.

Треће поглавље рада бави се упоредноправним приказом начела забране поновног суђења за исто кривично дело. Пре свега, изложило се схватање и значај дејства овог начела у континентално-правном систему, кроз приказ законодавног решења неких држава као нпр. Немачке, Аустрије. Потом је учињен осврт и на место, улогу и правно дејство овог начела у духу англосаксонског правног система, репрезентовањем законодавних решења неких држава као што су: САД, Велика Британија, Канада. Упоредноправном анализом овог начела указује се на неке предности или мањкавости у правном систему Републике Српске и БиХ у погледу места и улоге начела забране поновног суђења за исто кажњиво, односно кривично дело.

Предмет критичке анализе и обраде *четвртог* поглавља рада је указивање на значај и улогу начела забране поновног суђења за исто кривично дело у изворима права који се примењују пред међународним судовима. Правни приказ дефинисања и практичне примене овог начела учињен је анализом прописа који се примењују пред *ad hoc* Хашким трибуналом, а предмет научне обраде су и прописи који се примењују у поступку пред сталним Међународним кривичним судом.

У *петом* поглављу рада разматра се место и улога начела забране поновног суђења за исто кривично дело у међународном праву. Ово начело је садржано у бројним међународним документима о људским правима и слободама, усвојеним под окриљем међународних хуманитарних и регионалних организација. Формулација начела забране поновног суђења за исто кривично дело из Међународног пакта о грађанским и политичким правима из 1966. г. изазвала је пажњу процесне теорије. Наиме, заузета су два становишта, једно које сматра да одредбу члана 14, став 7 не треба тумачити строго и уско, из чега би се дало закључити да је дозвољено понављање поступка у корист, а друго становиште полази од тумачења одредбе *argumentum a contrario*, чак и на штету окривљеног.

Правно упориште за тумачење одредбе која омогућава изузета који је на штету осуђеног, нађено је у тумачењу члана 14 од стране Комитета за људска права. Питањем правног дејства начела забране поновног суђења за исто кривично дело, рад се бавио и у погледу бројних међународних докумената, као што су: Европска конвенција о заштити људских права и основних слобода, која ово начело познаје тек доношењем Протокола VII, претходно поменути пакт из 1966. г., Универзална декларација о људским правима из 1948. г. Чланом 4 Протокола VII Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода постављени су неки стандарди, те се у погледу обима примене језичког тумачења, намеће закључак да је забрањено само поновно суђење и кажњавање, али не и поновно покретање поступка. Такође, у раду није занемарити ни значај овог начела у простору Европске уније кроз призму Уговора из Амстердама, Конвенције о имплементацији Шенгенског споразума, као и других аката који прописују примену предметног начела у правном поретку ЕУ.

У *шестом* поглављу рада кандидаткиња указује и на присутност начела забране поновног суђења за исто кривично дело и у области међународне кривичноправне помоћи. Тако се питање извршења стране судске пресуде показује посебно занимљивим у погледу примене начела забране поновног суђења за исто кривично дело. Кад је реч о примени института екстрадиције, односно провођењу екстрадиционог поступка, треба имати у виду да је изручење починиоца кривичног дела онемогућено уколико постоји процесна сметња забране поновног суђења за исто кривично дело. Европска конвенција о екстрадицији овом начелу у екстрадиционом поступку, заједно са додатним протоколима, признаје екстерно дејство, али само у односу на државе потписнице Конвенције и протокола.

Последње поглавље рада целовито сагледава и објашњава значај начела забране поновног суђења за исто кажњиво, односно кривично дело у складу са важећим позитивноправним прописима у кривичноправној области, као и у прекршајној области у Републици Српској и у Босни и Херцеговини. Ово поглавље рада посвећено је и проблематици односа начела *не два пута о истом* према кривичном делу ратни злочин.

У дисертацији се констатује да према важећим законским прописима у Републици Српској утврђено да начело забране је поновног суђења за исто дело нема апсолутно, већ само релативно дејство, с обзиром на то да је дозвољено побијање правноснажне пресуде и у корист и на штету окривљеног. Овакво законодавно решење додатно као оправдано намеће потреба да се испитају „правне границе“ овог начела, тј. како и на који начин пресуђена ствар у правном простору једне државе производи правно дејство и на територији неке друге државе, у смислу да ли начело забране поновног суђења за исто кривично дело има екстерно или интерно дејство у законодавству Републике Српске и Босне и Херцеговине.

Напоследку, у *закључним разматрањима* кандидаткиња је изложила до којих је решења дошла поводом потешкоћа са којима се пракса сусреће у вези са применом начела забране поновног суђења за исто кажњиво, односно кривично дело, аргументујући, такође, ставове којима се приклонила у погледу одређивања дејства предметног начела, те изнела предлоге *de lege ferenda* за нека будућа законодавна уређења начела забране поновног суђења за исто кажњиво, односно кривично дело.

Веома вредан део закључка је запажање кандидаткиње да друштво без граница и слобода кретања људи, те све чешће извршење кривичних дела са елементом иностраности, чине све потребнијим признавање екстерног дејства начелу забране поновног суђења за исто кажњиво дело. Међутим, имајући у виду да се државе тешко одричу свог суверенитета и права на кажњавање учиниоца кривичног дела који је угрозио њихов суверенитет, данас има места само да се „говори“ о условном екстерном дејству начела забране поновног суђења за исто кажњиво дело, које је признато применом института признања и извршења страних судских одлука.

5. Остварени резултати и научни допринос дисертације

Докторска дисертација кандидаткиње мр Милијане Бухе оригиналан је и користан допринос науци кривичнопроцесног права, будући да представља значајно истраживање значаја и дејства начела забране поновног суђења за исто дело у духу савременог кривичног права.

Све претходно наведено у вези са предметом и циљем докторске дисертације јасно указује на велику актуелност теме, односно предмета докторске дисертације, која је од великог, како научног, тако и практичног значаја.

Остварењем циља докторске дисертације да се подробно објасни значај и дејство начела забране поновног суђења за исто дело уз указивање на одређене нејасноће које настају приликом примене међународних конвенција које се баве дефинисањем предметног начела, те анализе репрезентативне судске праксе и формулисање одговарајућих предлога у *de lege ferenda* смислу, остварен је значајан доктринарни резултат, те дат и врло солидан како научни, тако и практични допринос, који може бити и од сасвим конкретне важности у поступку ревидирања законских прописа који се баве питањем значаја и дејства начела забране поновног суђења за исто кажњиво дело .

Резултати истраживања изложени у докторској дисертацији мр Милијане Бухе поред научног значаја могу бити од користи и домаћем законодавцу, будући да је кандидаткиња настојала да учини и конкретне предлоге за новелирање појединих законских решења, како би се ускладила са правном праксом Европског суда за људска права.

На основу свега претходно изложеног, Комисија је мишљења да докторска дисертација мр Милијане Бухе под насловом „Забрана поновног суђења за исто кажњиво дјело“ представља квалитетно, занимљиво и одговорно спроведено истраживање које може бити и од великог практичног значаја у предстојећој даљој реформи кривичног процесног законодавства Републике Српске.

Велики делови текста докторске дисертације, а нарочито одлично образложени закључак, могу бити од солидне практичне важности кад је реч о даљем усаглашавању нормативног кривичноправног (материјалног и процесног) амбијента Републике Српске са правним стандардима на нивоу Европе уније, и одређеним захтевима који проистичу из одређених међународноправних извора.

6. Закључак

На основу прегледа и оцене докторске дисертације под насловом „Значај и дејство начела забране поновног суђења за исто дело“ мр Милијане Бухе, Комисија налази да је дисертација урађена у складу са одобреном пријавом, да је одликује добар методолошки приступ и добро промишљен концепт рада, уз складно коришћење релевантне научне литературе.

Дисертација која је предмет овог реферата је у свим својим деловима и саопштеним резултатима оригинално научно дело, плод самосталног истраживачког поступка и промишљања. На основу тога и свега у претходном тексту већ наведеног, Комисија има задовољство да Наставно-научном већу Правног факултета Универзитета у Београду

п р е д л о ж и

да прихвати овај рад као подобан за јавну одбрану, као и да одреди комисију пред којом ће мр Милијана Буха бранити предметну докторску дисертацију, у чијем би саставу били потписници овог реферата.

У Београду, 11. јануара 2016. године

ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ

Др Милан Шкулић, редовни професор
Правног факултета Универзитета у Београду

Др Горан Илић, редовни професор
Правног факултета Универзитета у Београду

Др Иванка Марковић, редовни професор
Правног факултета Универзитета у Бањој Луци

Др Вања Бајовић, доцент
Правног факултета Универзитета у Београду